

Началника Отделение за военитѣ
музеи, паметници и гробове при
Министерството на Войната

Т У К Б

124

Въ отговоръ на писмоно Ви № 3284 отъ 11.8.1937 година
донасямъ Ви следното:

Въ прегледанитѣ отъ менъ до сега турски документи за Ва-
силъ Левски, както и въ преведенитѣ отъ менъ съдебни протоколи по
осъждането на смъртъ великия апостолъ на свободата Левски, съдържа-
щи както неговитѣ показания, така и тия на Димитъръ Обци и всички
други осъдени комитетски хора, арестувани следъ обира на хазната,
нигде не се намиратъ данни, характеризираци Левски като тѣло. Въ тия
протоколи, които се пазятъ заключени въ една отъ каситѣ на Народна-
та ни библиотека, изобилствуватъ данни, които характеризиратъ Левски
като силно марална личностъ. Само на едно мѣсто въ неговитѣ показа-
ния личи фразата, че той билъ заловенъ, следъ като е билъ раненъ.

Ползувамъ се отъ случая да Ви съобца, че, имайки предъ видъ
близкитѣ връзки между Левски, егумена на Драгалевския манастиръ /Ток
нижши манастиръ/
Маклж манастиръ/Генадий и софийския учител Христо Ножаровъ, подържи
жамъ съобщението /не си спомнамъ отъ кого/, помѣстено въ в. Миръ, въ
което се казва, че на втория или третия день отъ погребението на Лев-
ски, намерили сж гроба му отровенъ и тѣлото му задигнато, като допу-
цамъ, че това отравяне и задигане на тѣлото да е станало по нарежда-
не на поменатитѣ двама вѣрни хора на Левски, съ цель да не останатъ
тленнитѣ останки на Дякона въ едни изоставени и запустѣли гробица,
а да бждатъ погребани или въ новитѣ български гробица, или пъкъ въ
манастира, за да може Генадий да извършва свободно върху гроба хри-
стианскитѣ треби. Това пренасяне на тѣлото ще да е станало твърде
тайно, за да не се знае чие тѣло се пренася, та да не се разбере отъ
турскитѣ власти. По тая именно причина и следъ освобождението на Бъл-
гария, никой не е знаелъ да каже съ положителностъ, где се намира ис-
тинския гробъ на Левски.

София 13.8.1937 г.

Съ почитъ:

Генерал